

כיפות שונות אקדמיה אחת

במרכז האקדמי לב
לומדים בהרמוניה
סטודנטים ממגוון
הזרמים בציבור הדתי-
חרדי בישראל. מה
יש במיקרוקוסמוס
המיוחד הזה, שאין
בחברה הישראלית כולה,
שמאפשר זאת?

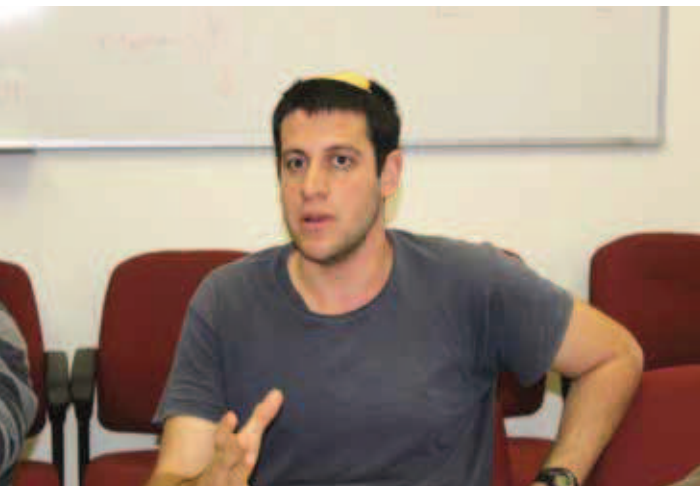
עובר מבחני הסמכה לרבנות. אז הם לא מסכימים בדעותיהם לגבי סוגיות כגון גיוס חרדים ואישים כמו הרב עובדיה יוסף. אבל על דבר אחד הם מסכימים - לא צריך כיפה דומה כדי לפתור יחד בעיות מתמטיות.

יש פרטים שאליהם נחשפתם בעולמות השונים שהפתיעו אתכם? מה ידעתם על החברה של "האזור"?

שלום, 34, חרדי, נשוי פלוס 3, שלומד בשנתו האחרונה לתואר באלקטרו-אופטיקה: "גדלתי בשכונה חרדית מאוד סגורה, לא הכרתי משהו אחר לפני שהגעתי לכאן, בטח שלא בצורה כל כך קרובה. היו לי כמה שכנים דתיים פה ושם אבל לא היכרות יומיומית כמו לשבת באותו ספסל שעות על גבי שעות. כאשר אתה בסביבה שונה מזו שאליה אתה מורגל, אתה נחשף בצורה יותר עמוקה למה שמעסיק אותם ביום-יום וזה נותן הרגשה יותר עמוקה של שותפות והבנה". שלום מציין כי אחד הדברים הכי מעניינים עבורו היו השאלות ששאלו אותו. "אנחנו החרדים לא הרוב כאן, אז אנחנו נמצאים יותר

יום חורף גשום בירושלים. אנו נכנסים לכיתה, שלעתים משמשת בית מדרש או בית כנסת מאולתר, ולעתים היושבים בה פותרים שאלות סבוכות במתמטיקה ובפיזיקה. הקוטביות הזאת מתרחשת במרכז האקדמי לב, מוסד אקדמי ייחודי לטכנולוגיה, המשלב אווירה תורנית ובתי מדרש לצד לימודים אקדמיים ברמה גבוהה. בבית המדרש ניתן לראות יושבים זה לצד זה כיפות סרוגות וכיפות שחורות, חרד"לים ולייטים יחד. המרכז מביא אליו סטודנטים וסטודנטיות ממגוון רחב של זרמים בקשת הדתית - החל מדתיים לייט ועד לחרדים-חסידיים. אפשר למצוא בו עתודאי לפני גיוס שחתום לקבע, ולצדו חברו הטוב - חרדי שלא מתכוון להתגייס, בטח לא בזמן הקרוב.

יושבים איתנו שלושה סטודנטים שלומדים במקום. יאיר - עתודאי דתי בן 20 מגוף איילון, יו"ר תא 'אם תרצו' במרכז האקדמי. שלום - חרדי-חסידי בן 34 שלמד בשיבות מיר השונות בירושלים. וביניהם, פיזית ומנטלית, יושב אביצור - דתי לאומי בן 26, חרד"לי, בוגר ישיבת עטרת כוהנים שכעת

שונה לחלוטין. בעוד שלום עובד ובעיקר נוטה להיות עם המשפחה והילדים, יאיר עסוק בכושר ובהשלמת שעות שינה "אני עוד צעיר, אני צריך לגדול" הוא מתבדח. תפילות, בעיות פיזיקליות ועישון הם דברים שבשגרה בקמפוס, שעל אף ההטרונגויות שלו מצליח לגשר על הפערים הקיימים. אבל מה קורה כאשר עולות מעל לפני השטח סוגיות פוליטיות כמו גיוס חרדים? אתם חושבים שכאשר סוגיות כאלה עולות כאן על פני השטח הדברים הופכים לטעונים יותר?

שלום: "להיפך. השיח יותר מתון כאן. אף אחד לא פנה אליי בהתקפות אלא יותר מתוך התעניינות. הרי זו שאלה כל כך קלאסית. במגמת אלקטרואופטיקה, לדוגמה, הרוב המכריע של הסטודנטים הם עתודאים, אז ודאי שכאשר עולה הנושא הזה אני מרגיש לא נעים, בעיקר כי אני לא מבין בזה והם מנסים להסביר. תמיד כשאני נתקל זה מתוך התעניינות, וזה גורם לאנשים יותר לדבר. הטענות הן על הציבור באופן כללי ולא עליי ספציפית".

אביצור: "לא באנו להכריע כאן אידיאולוגיות. זה לא המקום לכך. אנשים פה חיים, לומדים, חברים, עושים את מה שבמסגרת".

יאיר: "מכיוון שהחרדים שלומדים כאן כן משולבים בחברה וכן נפתחים אליה, אז פחות נוצרים כאן חיכוכים בנושא הזה".

איך אתם מסבירים את ההרמוניה במיקרוקוסמוס של החברה שקיים כאן? אפשר להחיל זאת על כל החברה הישראלית?

יאיר: "כל אחד צריך להבין

המשך בעמ' 81

- עתודאים חרדים".
אביצור, 26, נשוי פלוס 2, חרד"ל, סטודנט שנה א' להנדסת תעשייה וניהול: "יש גם עתודאים חרדים אבל הם לא 'חרדים קלאסיים'. אלה בוגרי 'היישוב' או חוצניקים. בקמפוס ניתן לראות חרדים מכל הזרמים והגוונים - ירושלמים, חסידים, ליטאים, מודרניים וכדומה. אבל ספציפית במסלול העבודה יש יותר חוצניקים, אולי כי הם פחות כפופים למסגרת החרדית בארץ ויותר קשורים למסגרת הפתוחה יותר מחו"ל. בדרך כלל אם באת ממשפחה חרדית יש לך רקע אחר. המסלול שעשית עד כאן, ללימודים גבוהים, הוא שונה. אני רואה כיפה סרוגה ואני יודע בדיוק מה הוא עשה ומתי, ואותו דבר אצל החרדים. לכן העובדה שיש חרדים שעושים עבודה בהחלט מפתיעה".

שלום: "אין לזה הגדרה מדעית".
אביצור: "נכון, זה מסוג הדברים שלומדים כאן - שזה לא מדע מדויק. גם בצד הסרוג יש כאן הכול - מהר המור, בית אל ומרכז, ומצד שני יש כאן מכיניסטים וכאלה שכף רגלם לא הייתה מצויה ביום-יום בשיבה. זה לא שהם לייטים, הם בוגרי ישיבות שלא רוצים להתבדל אבל מבחינה חברתית-סוציולוגית הם קושרים עצמם לציבור הדתי. זה דבר והיפוכו".

באנו לחיות את החיים, לא להכריע במחלוקות אידיאולוגיות

החברים מחלקים את זמנם הפנוי באופן

בעמדה של להקשיב. אני הייתי החרדי הראשון בלימודי האלקטרו-אופטיקה במרכז, ולמרות שיש כאן הרבה תלמידי חכמים איכשהו אני נבחרתי ל"רב" כאן. אבל אני חושב שלמדתי באמת יותר מהשאלות שהופנו אליי. יש שאלות שגרמו לי להיות מופתע ולשאול "מה? ככה חשבת?", אבל גם בתוך כל זה לא הרגשתי שמישהו שואל את הדברים בצורה של התקפה או זלזול".

יאיר, 20, דתי לאומי, עתודאי שלומד בשנה ב' להנדסת תעשייה וניהול: "לפני שהגעתי לכאן לא פגשתי חרדים בכלל, וכאן הראשונה יצא לי לדבר עם חרדים. לפני זה לא פחדתי או שנאתי, אבל הייתה לי דעה תבניתית ומגובשת עליהם - סגורים ומסוגרים בתוך עצמם. כשנחשפתי לסטודנטים חרדים של המרכז, מצאתי אותם מאוד חברותיים וידידותיים ובכלל לא סגורים כמו שחשבתי, והדעה שלי השתנתה לחלוטין מקצה לקצה. אני עדיין לא מסכים פוליטית לדברים רבים הקשורים אליהם, אבל אני מבין כי יש אצלם דעות שונות שלחלקן אני מאוד מתנגד ועם חלקן אני מסתדר".

מצד אחד אתה כרגע בעתודה לקראת צבא, ומצד שני אתה לומד עם חרדים שכיוון החיים שלהם שונה מאוד משלך. איך אתה מסתדר עם זה?

"האמת היא שרוב האנשים כאן עשו התנדבות כזו או אחרת, אבל זה לא ממש אותו דבר. מוזר מעט לשבת עם מישהו שלא מתכנן לעשות שירות מלא כאשר אני חתום קבע עד 2023, ולמרות זאת אנחנו מרגישים כמו משפחה כי האווירה והתחושה כאן היא מאוד ידידותית.

שלום מוסיף: "אני מצאתי כאן הפתעה שלא ידעתי על קיומה, דווקא מ'המגזר שלי'

הפחד מהכישלון. הפחד מההצלחה

פשוט מאוד - כתבו לעצמכם רשימה של דברים שאתם יכולים להגיד על אנשים מצליחים שאתם מכירים. האם אתם חושבים עליהם דברים טובים? האם יש לכם עליהם סטיגמות שליליות? אם ברשימה שלכם יש סטיגמות שליליות (כגון הוא עף על עצמו, אין לו כבר זמן לילדים ולמשפחה, הוא אף פעם לא יהיה באמת מאושר וכו') סימן שאתם חיים עם אמונות שליליות על הצלחה. מה עושים? מחליפים את האמונות השליליות לחיוביות. לדוגמה: עכשיו כשיש לו כסף, הוא סוף-סוף יכול לצאת לחופשות משפחתיות בשקט. או: עכשיו כשהוא עצמאי הוא יכול לנהל את הזמן שלו בעצמו בלי להיות כפוף לאף אחד.

הנה כמה תובנות שצריך לחשוב עליהן ולהתרגל אליהן כדי לרצות בהצלחה, אפילו להשתקק אליה, ובוודאי שלא לפחד ממנה:

- אם עד היום הרווחתי x לחודש, היום אני יכול להרוויח הרבה יותר.
 - אין דבר כזה "הגעתי למספר הלקוחות שרציתי". תמיד תהיה תחלופה, תמיד תצטרך עוד לקוחות. הגדל את המעגלים שלך.
 - אני בטוח בעצמי ובמה שאני עושה ופועל מתוך מטרה להצליח ולא כדי לרצות מישהו או להוכיח משהו למישהו.
 - אני לא אשלם מחיר על ההצלחה שלי.
 - אני אראה תועלת ושכר אם אצליח.
 - אני אוכל להתמודד עם כל ביקורת או כל תגובה שתתעורר במסגרת ההצלחה שלי.
 - לא רק שאמשיך להיות מי שאני בעיני האחרים, אלא גם אהיה מי שאני בעיני עצמי למרות (ואולי גם בזכות) ההצלחה.
 - כשההצלחה תגדיל את האחריות שלי אדע איך להתמודד עמה (על ידי האצלת סמכויות, איזון נכון, ניהול טוב של זמן וכדומה).
 - ההצלחה לא תביא לשינוי שממנו אני נבהל.
 - אם אדע לנווט זאת נכון, לא אאבד את הפרטיות שלי או את היכולת לנהל חיים רגועים ונורמליים.
 - אני יכול לדמיין את עצמי במקום הזה של ההצלחה.
 - אני מסוגל לקבל מחמאות ומשובים טובים ולהגיד "תודה" בלי להתנצל.
- ברגע שתעבדו על התובנות הללו ותתחילו לבדוק אם מדובר במחשבות נגדיות לאלו שעוברות אצלכם בראש, תדעו שאתם בדרך להשתחרר מהכלוב המחשבתי שאלינו נכנסתם, וזה סימן טוב. אז תזכרו לאזן את הפחד מהכישלון והפחד מההצלחה ותספרו לנו מה קרה ומה זה עשה לעסק שלכם.

הידעתם ש-80% מהעסקים נסגרים זמן קצר לאחר שהוקמו? הסטטיסטיקה הזאת מצערת אותי מאוד. למה? מכיוון שאני יודעת כמה אומץ וכמה משאבים צריך כדי להקים עסק, אני יודעת כמה לחץ ותסכול עלולים להיווצר אצל בעלי העסק. והכי הכי מצערת אותי העובדה שכל זה קורה לא כי זה היה ידוע מראש אלא פשוט בגלל חוסר ידע.

לא כולם יודעים, למשל, שדווקא אנשי העסקים הכי גדולים בעולם נתקלו באין-ספור דחיות וכישלונות בתחילת דרכם. אלא שהם היו מספיק חכמים כדי להבין שצריך לנסות עוד ועוד כי ההצלחה עוד תבוא.

כמה פעמים שמעתם את המילה "לא" בתחילת הדרך העסקית שלכם? ולא רק בתחילתה, גם בהמשכה. אף אחד לא הבטיח לכם גן של שושנים. אף אחד לא אמר שיהיה קל. אף אחד לא הבטיח שאם הצלחתם, ולמשל סגרתם עסקה ענקית עם לקוח נחשק ביותר, לא תיתקלו בסירוב מצד לקוח אחר ולו הקטן והשולי ביותר. כשיש לך עסק אתה צריך לעמוד ניצב וחזק מול כל רוח ומשוכה, מול כל מחשבת ייאוש שחולפת בראש (והיא חולפת לא פעם, זה בסדר), ולחזק את עצמך בחשיבה הלאה, בחשיבה ממוקדת מרת. כשיש לך מטרה - ותמיד יש התנגדויות בדרך - אתה צריך לראות אותה ולכוון אליה. גם כי פשוט אין ברירה. אם בתכנית העסקית שלכם רשום שאתם צריכים להגיע לכך וכך לקוחות או לסכום כזה וכזה בחודש, תצטרכו לפעול כדי שזה יקרה גם אם יהיו מהמורות בדרך. אבל בואו נגיע קצת יותר עמוק, לשורש העניין. נסו לשאול את עצמכם אם אתם מפחדים מההצלחה. הרי הפחד מהכישלון הוא ברור, טבעי וידוע (לא רק בתחום העסקים - גם בלימודים, בזוגיות ועוד), אבל מה עם הפחד מההצלחה? זה לא עוד פחד שמחלחל ואז פורץ ומתבטא בזיעה קרה וברעד קל. זה בדיוק העניין. זה פחד סמוי. בגלל זה לא מטפלים בו. אבל אל תדאגו, אתם לא היחידים. רוב מוחץ של בעלי העסקים אינם מודעים לכך שקיים בהם פחד מההצלחה. פחד מכסף. פחד מלדבר על כסף.

אז קודם כל חשוב לעשות הכול כדי לשחרר את החלק הזה בכפ. להאמין שאתם יכולים. לדעת שאם מישהו אחר עשה את זה, אז בוודאי שגם אתם יכולים. לא, ההצלחה לא תעלה לכם לראש (אם תחליטו שזה מה שצריך להיות), ואתם לא תשתנו והכול יהיה כמו תמיד. רק תנו לזה לקרות! **איך תוכלו לבדוק ביניכם לבין עצמכם האם אתם מפחדים מההצלחה?**

כשיש לך
עסק, אתה
צריך לעמוד
ניצב וחזק
מול כל רוח,
משוכה, מול
כל מחשבת
ייאוש
שחולפת
בראש

חגים חוגגים יחדיו בלב הארוע

הטרנד של אלפי משפחות איכותיות מהמגזר הדתי-לאומי בשנים האחרונות הוא לחגוג את חג הפסח בבית מלון, עם משפחה או חברים. כל מי שעשה זאת יודע לספר כי זה לא רק עניין של נוחות (לא צריך לעבוד קשה מדי בבית לקראת החג ובמהלכו), אלא האווירה בבית המלון, האפשרות להזמין למלון את הילדים הנשואים כולם, דיבוק החברים, מגוון התוכניות, המטבח העשיר - כל אלה הופכים את החג למשהו מיוחד. העובדה שרוב רובם של הבוחרים לחגוג את פסח בבית מלון מדברת בעד עצמה.

אבל לא פחות חשוב מההחלטה לחגוג בבית מלון, חשוב לקבל החלטה נכונה - לאן ללכת ובעיקר - עם איזו חברה. על מי לסמוך שיארגן לנו את חג הפסח, לא רק 'ככל חוקתו ומשפטו', אלא גם בצורה האופטימלית. וזה באמת לא עניין פשוט כל כך. ההקפדה על הכשרות לפסח, חדר אוכל לקבוצה, מגוון המנות, התפילות, שיבוץ החדרים, הרצאות ותוכניות תרבות לצעירים ולמבוגרים, ועוד ועוד. לחברת 'לב הארוע' שבבעלות טלי לב, יש את הניסיון רב-השנים בארגון חופשות בחגים בבתי מלון ברחבי הארץ ליחידים, משפחות, זוגות ולקבוצות.

המלונות איתם בחרה חברת 'לב הארוע' לעבוד, עברו בדיקה מקיפה ואקדמית בהתייחס לצרכים האישיים להם וקוקים הנופשים מן המגזר הדתי. השנה בחרה החברה לארח את המשפחות במלון רמת רחל שבפאתי ירושלים. במלון מקסים זה, המשקיף על נוף מרהיב של הרי ירושלים, מגוון חדרים

ולכבד את השונה ממנו, בלי להפריע לשני. לדוגמה כאן - בהתחלה כל אחד הולך למעגלים המוכרים לו, אבל אחרי שעובר קצת זמן נפתחים, כי מה לעשות? אולי אין לו כיפה כמו שלך אבל אתם כרגע עוברים משהו ביחד, אז הפערים הופכים למשניים. המסגרת התובענית מחייבת, וההיכרות עם קבוצות שונות מולידה משהו אחר. ככל שתהיה פחות רתיעה, כך יהיה יותר חיבור. היכרות מונעת פחד".

אביצור: "יש בזה משהו. בהתחלה אתה מתחבר לסגנון שלך, אחר כך נבנים מעגלים. מן הסתם כשיאיר יתחתן יגיעו לחתונה שלו גם חברה חרדים, וגם לברית של הבן של שלום יגיעו חברה עם כיפה סרוגה. יש כאן משהו ייחודי, הגענו כדי ללמוד אבל נוצרו כאן חברויות עמוקות יותר. השימוש בהגדרות האלה: חרדי, דתי, חרד"ל, דתי לייט, זה מה שמבדל ומעמיק את הפערים הקיימים גם ככה. עצם השימוש בהגדרות הוא פסול. יש כאן בית מדרש, ולפעמים אחרי שיעורים ארוכים במקום לצאת הפסקה יוצאים לעשות מניין. אז נכון שיש את אלה שבוחרים שלא להתפלל קבע כל הזמן, אבל מצד שני יש את אלו שנמצאים שם שעות ארוכות כל יום. באופן כללי יש כאן קבלה של כל קשת הסטודנטים בנושא הזה".

יאיר, כאחד מחברי אגודת הסטודנטים, אתם מרגישים שאתם פונים לכלל המגוונים בקמפוס? איך אתם עושים את זה?

"משתדלים מאוד שלא יהיה אף ציבור בקמפוס שירגיש שאין לו חלק באירועים. לפתיחת שנה הבאנו את יוהנתן רזאל ועשינו אירוע נפרד לחלוטין. משתדלים תמיד לעשות הכול כך שאף אחד לא יישאר מנותק".

האם באמת כולם מגיעים?

"משתדלים לפנות לכולם ככה שלא יהיה מישהו שלא יהיה לו נעים. הרוב מגיעים אבל תמיד יש את הנשואים והמבוגרים שפחות מתחברים ולא ממש משנה מה יהיה".

מהי הדמות המוערצת עליך ולמה?

יאיר: "דוד בן גוריון, דיבר ועשה. רצה ליישב את הנגב אז הלך ועשה זאת בעצמו. הכריז על הקמת המדינה". אביצור: "הרב קוק, הוא מיצוי עצום של אוצרות הרוח והתרבות שלנו. הביא את הכלל לידי ביטוי, וגם סלל לנו תורה עמוקה מאוד וספרות רחבה, שאותי מקדמת מאוד באופן אישי. אני חושב שגם באופן חברתי הוא עשה רבות ותרם המון לאחדות הלאומית". שלום: "הרב אשר וייס, מכיר אותו אישית ומעריך אותו מאוד".

איך החברה הישראלית תיראה לדעתכם בעוד 10 שנים?

אביצור: "דתית יותר, מקוטבת יותר, אידיאולוגית אבל מאוחדת ברמה הסוציולוגית".

יאיר: "חברה מלוכדת ומגובשת יותר. לדעתי אנחנו הולכים לעבור עוד כמה דברים שיגבשו אותנו עוד יותר".

שלום: "דתית יותר, לדעתי דווקא פחות מקוטבת". הם מעידים על עצמם שהלימודים יחד עם זרמים דתיים אחרים גרמו להם לריכוך ולהבנה יותר מבעבר. שלום מציין שאם פעם היה מקבל אמירות כאלה ואחרות על דתיים לאומיים, היום אין מצב שהוא יסכים ולא יעיר משהו. הפתיחות והאווירה הטובה שמאפיינת אותם בפרט ואת הקמפוסים של המרכז האקדמי לב יכולים להוות תקדים לקבלת האחר, ותזכורת לכולנו שרוב המחבר על המפריד.

ברמות שונות, מרחבי דשא גדולים, לובי רחב, חדרי פעילות ועוד ועוד. האוכל - גלאט מהדרין. 'לב הארוע' מארגנים ומנהלים את החג מראשיתו ועד סופו, ותכנים רבים מועברים במהלך השעות במלון. את הקבוצה ששוהה במלון, מלווים רבנים, זמרים ובעלי תפילה אשר מוסיפים לאווירת החג לה אתם מייחלים.

המארגנים מבטיחים מגוון תוכניות, הרצאות ושיעורי תורה, מועדון לילדים, בקיצור - חווית נופש מיוחדת.

מה שמייחד את 'לב הארוע' הוא היחס האישי המוענק על ידי צוות מקצועי ומיומן, שנשאר קשוב כל הדרך לצרכים המיוחדים של האורחים.

אם גם אתם רוצים לצאת מהבית בחג אך עדיין לחוות את החג באווירה ביתית, זה הזמן ליצור קשר עם 'לב הארוע' על מנת שיתאימו עבורכם את החופשה המושלמת.

והעיקר שיהיה חג שמח

ואחרי החגים - שבתות בר מצווה ובת-מצווה, שבתות חתן, כינוסים ומפגשים - למחפשים אירועים על רמה, באחד מחפשות גדולה של בתי מלון ובתי הארחה, עם יחס אישי ומקצועי לכל פרט ופרט - 'לב הארוע' - הכתובת המומלצת.